

foie, at det var ud af „Statskassens“ Binduer, man kaster dem; thi Statskassen som saadan faar i Virkeligheden ikke noget som helst Bederlag for det Offer, som derigjennem bringes. Saa bliver da Hovedspørgsmaalet eller ialtfald en væsentlig Del af Spørgsmaalet dette: Hvor stort er det Offer, Statskassen her bringer? Det er ikke saa ganske let fuldt ud i Dieblisset at opgjøre dette. Man kan opgjøre det paa Basis af det hidtil bestaaende, og det er sket i Motiverne, hvor det er oplyst, at Driftsunderskudet for de tre bestaaende Sindsfygeanstalter er anslaaet til c. 368,000 Kr., og det anslaaes derhos, at Underskudet ved den nye Anstalt naar den fuldt belægges, det vil sige, med 400 Sindsfyge, bliver 132,000 Kr., det er altsaa netop $\frac{1}{2}$ Million, som Underskudet derved vil beløbe sig til. Hertil maa imidlertid lægges Renten af, hvad den nye Anstalt koster; thi det er jo klart, at Statskassen gaar glip af sin Renteindtægt af denne Kapital, og dette Beløb er jo omtrent $1\frac{3}{4}$ Million Kr.; thi der er ikke opgjort, hvad der vil medgaa til Anstaltens Forsyning med Inventarium, som altsaa maa lægges til. Det Rentetab, som vil paaføres Statskassen, bliver saaledes 70,000 Kr. aarlig, og det maa lægges til de nævnte 500,000 Kr. Derved til maa imidlertid føies noget Mere; thi jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, at vi overordentlig hurtig ville komme til den projekterede Udvidelse af Anstalten, saa at den vil komme til at omfatte ikke blot 400, men 700 Sindsfyge; thi efter alt, hvad der er oplyst om den tilstedeværende Trang og den Afvisning en masse af anmeldte Syge, som nu finder Sted, vil man ganske sikkert inden kort Tid blive nødt til at foretage den paa-tænkte Udvidelse. Efter dette, vil for det Første selve Anlægssummen blive forøget, og det Rentetab, som den repræsenterer, blive større, og dernæst maa Underbalancen for de 300 Sindsfyges Vedkommende lægges til. Derved ere vi med et rundt Tal komne op over 700,000. Dertil kommer, at der her er foreslaaet en Erstatning til Kjøbenhavn, saa længe den beholder sin Anstalt særlig, og denne Erstatning er her anslaaet til omtrent 80,000 Kr. Men dersom Kjøbenhavn nu vælger at overgive sin Sindsfygeanstalt til Staten, hvad den jo er fuldt berettiget til, saa vil det blive et langt større Beløb end denne Erstatning, som Staten kommer til at bære, thi denne Erstatning giver paa ingen Maade Kjøbenhavn Erstatning for de Byrder, den nu har at udrede til Sindsfygeanstalten. Naar den ærede Rdsfører nylig talte om den Generensitet, der er viist Kjøbenhavn i

denne Sag, saa skal jeg fuldt erkjende, at Flertallet er gaaet ind paa, hvad der er foreslaaet af Regjeringen, men det stiller sig for mig meget tvivlsomt, om det virkelig kan siges, at Kjøbenhavn derigjennem erholder fuldt Bederlag for det Offer, den bringer i denne Henseende. Hvad Kjøbenhavns Sindsfygeanstalt for Tiden koster Kommunen er jo omtrent 270,000 Kr. Udgifterne have nemlig i de sidste Aar været 308,000 Kr., men deraf maa vistnok drages den særlige Indtægt, som Hospitalet har af Legater og paa anden Maade, nemlig omtrent 38,000 Kr., som dog vistnok ere saaledes knyttede til Sindsfygeanstalten, at de ville følge den ved Overgangen til Staten. Dette er tvivlsomt; men jeg er tilbøielig til at tro det, ialfald ønsker jeg ikke at bringe det højere op end nødvendigt; men selv om man fradrager dette Beløb, bliver Udgiften jo 270,000 Kr., og den Erstatning, Kjøbenhavn faar, er, som nævnt, 80,000 Kr. Naar man nu vilde spørge: hvorfor i al Verden vil da Kjøbenhavn ikke strax vælge det andet Alternativ at overgive Sindsfygeanstalten til Staten, da tror jeg, saa vidt mig bekendt, at Grunden dertil er den meget humane Grund, at Kjøbenhavn til alle Tider har været forvisset om og vil være forvisset om, at dens Sindsfyge ville kunne finde Optagelse paa Sindsfygeanstalten, og man føler sig ikke forvisset om, at dette vil blive Tilfældet, naar den gaar over til Staten, og samtlige Anstalter blive drevne under Et efter et sælles Princip. Dette er, tror jeg, et meget humant Princip, som fortjener al Anerkjendelse og Paaktjønelse, og jeg kan derfor heller ikke se rettere, end at dersom Kjøbenhavns Kommune vil fastholde dette Synspunkt, vil dens Indtrædelse nærmest blive betinget af, at der oprettes mindst endnu een Anstalt til; thi naar man sammenligner Antallet af Patienter i Statsanstalterne med Antallet af Patienter i den kjøbenhavnske Anstalt, vil det vise sig, at det øvrige Land er forholdsvis overordentlig ringe forsynet med Sindsfygeanstalter i Sammenligning med Kjøbenhavn. Antallet af Patienter paa St. Hans Hospital udgjør ordentligvis fra 730 til 750 Patienter. Den daglige Middelsbelægning har i 1882 været 741, og deraf er fra 550 til 570 Kommunens egne Patienter, det vil altsaa sige, at Kjøbenhavns Kommune selv leverer et Antal Patienter til denne Anstalt, der, saa vidt jeg kan se, omtrent udgjør Halvdelen af det Antal Patienter, som der nu rummes i det øvrige Lands Sindsfygeanstalter. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det vil være nødvendigt, dersom Sindsfygepleien bliver stillet paa samme Trin hele Landet over, at der kommer en